Td024_02

Με γελάσανε τα πουλιά της άνοιξης τ’ αηδόνια
με γέλασαν με γέλασαν και μου είπανε
με γέλασαν και μου είπανε ’πό θέρμη θα πεθάνω[1]
με γέλασαν και μου είπανε ’πό θέρμη θα πεθάνω
μου φτιάσαν το μου φτιάσαν το σπιτάκι μου
μου φτιάσαν το σπιτάκι μου ψηλότερο από όλα
μου φτιάσαν το σπιτάκι μου ψηλότερο από όλα
μι εφτά μι οχτώ μι εφτά μι οχτώ μπατώματα
μι εφτά μι οχτώ μπατώματα εξήντα παραθύρια
μι εφτά μι οχτώ μπατώματα εξήντα παραθύρια
στο παραθύρ’ στο παραθύρι κάθομαι
στο παραθύρι κάθομαι τους κάμπους αγναντεύω
στο παραθύρι κάθομαι τους κάμπους αγναντεύω
βλέπω τους κά- βλέπω τους κάμπους πράσινοι
βλέπω τους κάμπους πράσινοι και τα βουνά γαλάζια
βλέπω τους κάμπους πράσινοι και τα βουνά γαλάζια
βλέπω το Χά- βλέπω το Χάρο πόρχεται
βλέπω το Χάρο πόρχεται καβάλα τ’ άλογό του
βλέπω το Χάρο πόρχεται καβάλα τ’ άλογό του
μαύρος ήταν μαύρος ήταν μαύρα φορεί
μαύρος ήταν μαύρα φορεί μαύρο και το σπαθί του.

Με γελάσανε τα πουλιά της άνοιξης τ’ αηδόνια
με γέλασαν και μου είπανε ’πό θέρμη θα πεθάνω
μου φτιάσαν το σπιτάκι μου ψηλότερο από όλα
μι εφτά μι οχτώ μπατώματα εξήντα παραθύρια
στο παραθύρι κάθομαι τους κάμπους αγναντεύω
βλέπω τους κά- βλέπω τους κάμπους πράσινοι
βλέπω τους κάμπους πράσινοι και τα βουνά γαλάζια
βλέπω το Χάρο πόρχεται καβάλα τ’ άλογό του
μαύρος ήταν μαύρα φορεί μαύρο και το σπαθί του.

[1] Χαρακτηριστικό “λάθος” κακής ακρόασης ή απομνημόνευσης. Το “ποτέ μου δεν πεθαίνω” το άκουσε η ίδια ή κάποιος πριν από αυτή “’πό θέρμη θα πεθάνω”.